

Svar jo allerede var sendt; men al den Uro og Tvivl, dette havde kostet ham, var vendt spøgelseagtig tilbage i hans Sind siden Besøget på Herregården, havde siddet ham som en ond Samvittighed i Hjertet hele denne Eftermiddag og hidset ham op. Han kunde jo tage sit Afslag tilbage. Der var endnu Tid. Og Kresen var ham sikker nok, idet der underhånden var tilsagt ham Støtte af troende Meningsfæller også fra Modpartierne.

Når han stadig havde holdt sig tilbage, skyldtes det udelukkende personlige Grunde. Han manglede hverken Forståelse af, at Tiden nu var kommen til at rejse Golgata-Mærket også i Politiken, eller Lysten til at drage med i et stort Korstog mod det lede Djævelskab, som i Øjeblikket førte Scepteret i Rigsdagssalene, formummet i en forloren Folkeligheds Doktorkapper. Men Ungdomsminderne fra den store By skræmmede ham. For sin Barne-tro frygtede han ganske vist ikke længer; men der var andre Farer i Sodoma. Der var Faldgruber af mange Slags. Det var kun få af de Mænd, som kom ind i det politiske Livs Hvirvel, der slap ud derfra uden Skade på Karakteren. Med Skam måtte han bekende, at selv støtte jyske Bønder efter et Par Års Rigsdagslediggang gerne vendte hjem med en udvisket Personlighed, selvoptagne og med en vis, tarvelig Mine af hemmelighedsfuld Bedreviden. — Så var der jo også den økonomiske Side af Sagen. Trods Diæterne var det slet ikke sikkert, at han vilde kunne holde sig skadesløs. Familien kunde han dog ikke tage med sig; Bedriften her måtte jo passes. Og så var jo alting så hundedyrt derovre i København. Ved sit sidste Besøg havde han på en Restavration måttet betale en halv Krone for et Glas Mælk og nogle bitte Stykker Wienerbrød ikke større end en Barnehånd. Sådan noget var jo skændigt; det burde ved Lov straffes som Bedrageri.

Som altid, når han i sine Overvejelser kom til dette Punkt, tog Betænelighederne Overhånd. En Følelse af Modløshed sneg sig over ham; og endnu engang slog han da fast for sig selv, at en Mand, der havde en syg Kone og fire Børn at forsørge, havde den Pligt at blive ved Hjemmet, og det kunde derfor heller ikke være Vorherres Hensigt at bruge ham til Kampfører. Forresten beroligede han sin Samvittighed med, at det vel overhovedet var forfængelig Indbildning at tro, at Himlenes Herre trængte til Menneskers Hjælp i sin Kamp mod den Onde. Guds Rige havde modstået vildere Stormløb end det, der i Øjeblikket skabte dets